

Když se řekne „Kristus Král“, s čím se nám to spojí? Každá skupina lidí má svůj slovník, své pojmy, které používá a stává se, u často používaných slovních spojení, sice víme, o čem je řeč, ale nějak člověka se to mnoho nedotýká.

Proto bych rád v první řadě dal příklad z nedávné historie, kde vyznat „Krista jako Krále“ mělo svou váhu. Film *Christiada*, který lze vidět shlédnout Tv Noe, nebo si ho pořídit na DVD, pojednává o mučednicích v Mexiku

v roce 1926-29. Film popisuje ohromný teror, který vyvinuli státní úředníci a policie na katolické křesťany, v rámci důsledného uplatňování proticírkevních zákonů. Popravy kněží, řeholníků i laiků, mezi nimi děti, kteří přestoupili tehdy platné mexické zákony, vypalování a uzavírání kostelů v rámci boje zednářské vlády proti tzv. primitivním pověrám, mezi něž se počítala i katolická víra s jejím vyznáváním při bohoslužbách či na veřejnosti. Teror nechal vystupňovat tehdejší prezident Elias Calles, podporovaný americkou vládou. Proti tomuto

teroru se zvedla vlna odporu, který sáhl i ke zbráním „domobrany“. Je dojemný příběh dnes již blahoslaveného čtrnáctiletého chlapce José Sanchez del Rio, který byl mučen a nucen zapřít svou víru (byl blahoslaven papežem Františkem 16.10.2016). Ten však raději prodělal mučení a umíral se slovy: Ať žije Kristus Král (Viva el Cristo Re). Více, než státní zákony a autority, jdoucí proti Božím příkázáním, více než tyrany slibovaný život, vyznává Krista jako jediného svého vládce. Není bez zajímavosti, že právě v době protikřesťanských zákonů ve dvacátém století vydal v roce 1925 papež Pius XI encykliku *Quas primas*, v níž jednak vyhlásil slavení svátku Krista Krále pro celou Církev a zároveň

v ten den doporučil zasvětit celé lidstvo Kristovu Srci, ale také důrazně říká, že Kristus jsou podrobeni, jak jednotlivci, tak i vlády i celé stvoření: „Ostatně, velice by se mýlil, kdo by Kristu člověku upíral vládu nad jakýmikoli občanskými záležitostmi. On totiž obdržel od Otce naprosté právo nad všemi stvořenými věcmi, takže všechno je podrobeno jeho vůlí“ (čl.7). Státní správa pokud rozhoduje proti věcem Božích, není v dané oblasti legitimní vládou danou Boží autoritou a je třeba více poslouchat Boha, jak člověka (srov. *Sk* 4,19: 4,19 Ale Petr a Jan jim /velekněžím/ na to řekli: „Sud’te sami, zdali je to před Bohem správné, abychom poslouchali více vás než Boha). Svátek Krista Krále tak má svůj význam v rozhodování a zasměrování lidské vůle, kdo bude pro člověka autoritou hodnou jeho osobního rozhodnutí, i když je to někdy v rozporu s mnoha věci, dokonce i se stání moci.

Když se řekne „Kristus Král“, může se nám vybavit i obraz Krista, „*Pantokratora*“, Vševládce nad světem, vesmírem i životem. Byl takto zobrazován zvláště v byzantském umění. Mnoho chrámů mělo nad presbytářem mozaiku hlavy Krista na zlatém pozadí. Nejstarší takové zobrazení pochází z kláštera sv. Kateřiny pod Sinají, nejstaršího křesťanského kláštera majících nepřetržitou tradici. Ikona je z 6. století a zobrazuje Krista mající nesymetrickou tvář, jako by šlo v podélném řezu o dvě různé avšak podobné tváře. Ikona tak vyjadřuje dvojí Kristovu přirozenost: Kristus je zároveň Bohem a zároveň člověkem. Přesně tak, jak to dnes zaznělo u sv. Pavla v listu *Kolosanům*:

^{1,16} V něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi, (svět) viditelný i neviditelný: ať jsou to (andělé) při trůnu, ať jsou to panstva, ať jsou to knížata, ať jsou to mocnosti. Všecko je stvořeno skrze něho a pro něho. ^{1,17} (Kristus) je dříve než všechno (ostatní) a všechno trvá v něm.

Nejenom, že náš život se uskutečňuje skrze Krista v Kristu, ale také Kristus se stal se člověkem, aby nás vytrhl z moci satanovi a vykoupil z trestu za hřích:

^{1,13} On nás totiž vytrhl z moci temnosti a převedl do království svého milovaného Syna.

Má tedy plnou autoritu, nejenom moci, ale i lásky nad naším životem. Křesťané se učí Kristus podřizovat svou vůlí. O tom je duchovní boj a život každého z nás. Když tedy návštěvník byzantského chrámu vidí v chrámu před sebou velikou hlavu Krista na zlatém pozadí, Pantokratora a uvědomí si úžasnou skutečnost, že Kristovo tělo, které již není zobrazeno na ikoně či mozaice, tvoří již křesťan sám.

^{1,18} A on je hlava těla, to je církve: on je počátek, prvorozený mezi vzkříšenými z mrtvých. Tak má ve všem prvenství.

^{1. List Korintánům 12,12} Jako tělo je pouze jedno, i když má mnoho údů, ale všechny údy těla, přestože je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo, tak je tomu také u Krista. ^{12,13} Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo

Kamenný chrám, v němž je vpředu mozaika hlavy Krista Krále je tak obrazem chrámu, který staví Kristus z jeho bratří a sester, každého, kdo se chce patřit a svůj život svěřit tomuto jedinému Vládcí všeho. V něm má každý člověk účast na božském životě, který je na ikonách, či mozaikách znázorněno zlatou barvou. Někdo nachází každý člověk i božskou a tedy nedotknutelnou důstojnost. Ať tedy žije Kristus Král.